

„Ha karácsonykor találkozunk Istennel, az nem múlik el nyomtalanul!”

Szeretetről, hitről, várakozásról és az egymáshoz való viszonyunkról beszélgettünk karácsonyi interjúnkban Tampu-Ababei József plébánossal.

Helyi Hírek: Más a mostani karácsony, mint a régiek?

Tampu-Ababei József: Egyértelműen más. Ahogyan a tavalyi is más volt, és az azt megelőzők is mások. És ez a mostani helyzet, a gazdasági válság, változások szelét mutatja, ami az emberekben egy újabb dimenziót nyit meg, vagy legalább is rá irányítja a figyelmünket. Egy olyan irányba fordulnak, ami nem teljesen ismeretlen az emberek előtt, hiszen ha baj van eddig is mondták, hogy „jaj Istenem” vagy egyéb hasonlókat. De ilyen komoly helyzetekben az ember már mélyebben átgondolja, hogy „Isten miért hagyja ezt?”

HH: Így jobban előtérbe kerül a szeretet?

TJ: Azért nem merem határozotlanul azt a véleményt osztani, hogy minél nagyobb a szegénység, annál nagyobb a szeretet, mert az ember szegényen is tud szeretetlenül élni. Ez nem egy olyan törvényszerű fordított arányosság, ami minden esetben érvényes. Attól is függ, hogy az ember mit minek tulajdonít. Azt is el tudom fogadni – és szembesülünk hálával Istennek olyan tapasztalatokkal, hogy anyagilag igen csak jól szituáltak is tesznek szeretetteljes gesztusokat, sőt nagyon komoly

elhatározásokat visznek véghez, amelyeknek nagyon komoly anyagi vonzata is van – márpedig az előbbi gondolatmenet alapján ez nem kellene, hogy megtörténjen. Míg a szegényebb közösségek életében is van szeretetlenség. Máshogy tudjuk megélni az adott helyzetet - jelen esetben a válságot -, ha felfedezzük, hogy minden ajándék. Az is, ha van valaki, aki attól függetlenül is velünk van, hogy van vagy nincs pénz a pénztárcánkban.

HH: Léleken hogyan tudunk készülni?

TJ: Ahogy egy életen keresztül készülünk a nagy lépésre... A karácsony ugyanis nem csak Jézus születésének az évfordulója akar lenni, hanem egyben az ő második eljövételének az ünnepe is. Az ünnepet is úgy tudjuk megélni, ahogy az ő második eljövételére készülünk. Ha azt a bizonyos pillanatot tartózkodva várjuk, akkor nem fogjuk tudni meghittebben megélni a visszatérő ünnepet.

HH: Ön a híveivel hogyan készül a karácsonyra?

TJ: Az egyházunknak megvannak a liturgikus ünnepei, amelyek segítséget tudnak nyújtani az előkészületben. Ilyenek például a rorate misék. Ezeknek a hajnali miséknek üzenete van,

Tampu-Ababei József atya, a rákosligeti Magyarok Nagyasszonya Plébániatemplom plébánosa

csak kérdés, hogy ezt az üzenetet én hogyan tudom kiolvasni. A várakozás idején nem csak azt várom, hogy Ő jöjjön, hanem én is teszek lépéseket. Ilyen üzenete van például a korai kelésnek. Talán nem is mindig érezzük a jelentőségét, mégis a tapasztalat azt mutatja, hogy másként élem meg az adventi időt, ha meg tudom tenni. Hiszen részt lehet venni úgy is a hajnali miséken, hogy az ember csak azért megy, hogy elmondhassa magáról, milyen kitartó, de azt a bizonyos belső kapcsolatot Istennel, nem éli meg.

HH: Egymáshoz hogyan kellene viszonyulnunk?

TJ: Ahogy várnánk, hogy mások viszonyuljanak hozzánk...

HH: Vannak olyan események, amelyeken együtt készülhetnek a hívek?

TJ: A rorate miséken kívül van az adventi gyertyagyújtás. Minden vasárnap előestéjén, szombat este az adventi koszorú gyertyáit egyesével meggyújtjuk és ez is közösség kovácsoló tud lenni. Fontos látni, hogy azt az időszakot, amit én most a várakozás időszakának élek meg, azt más is így éli meg. Azt, hogy ennek az időnek a múlása más-

ban is ugyanazokat az érzéseket ébreszti fel. De ha csak letudom, mert „eddig minden évben ott voltam”, az félő, hogy kevés lesz a felkészüléshez.

HH: Ilyenkor összetartóbbak vagyunk?

TJ: Nem tudom, mennyire lehet kijelenteni, hogy összetartóbbak vagyunk. Az azonban biztos, hogy karácsony kapcsán minden ember érzékenyebb, sokkal nyitottabb. Ez nem csak a közösség tagjaira igaz, hanem általában mindenkire. Ilyenkor az olyanok adakozó kedve és figyelmessége is megnyílik, akik egyébként igen csak tartózkodók az év többi időszakában.

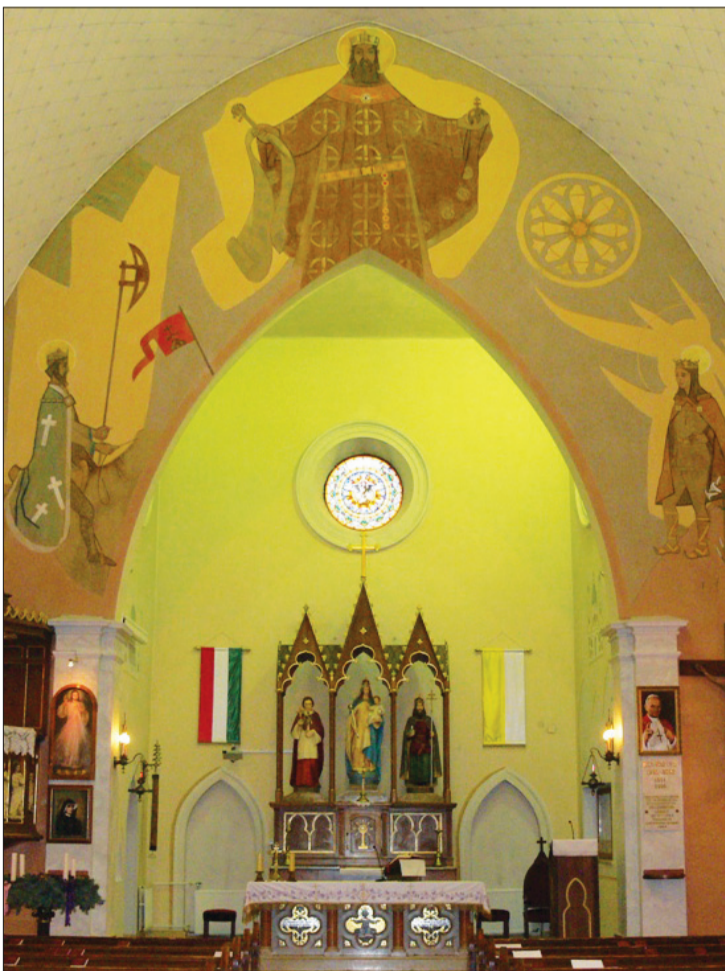
HH: Karácsony után pedig átváltozunk az advent előtti emberekké?

TJ: Minden olyan lesz, mint ahogy készültünk a karácsonyra. Amilyen mély megfontoltsággal készültem és éltem meg a karácsonyt, ugyanolyan mélységgel és megfontoltsággal tudom tovább vinni a karácsonyi ajándékot. Ha azt mondjuk, hogy a karácsony az Istennel való találkozás, és én tényleg találkoztam Istennel, akkor az nem tűnik el nyomtalanul.

HH: Ön jól ismeri, a csángó karácsonyt. Mi a különbség a két közösség között abban, ahogy megéljük az ünnepet?

TJ: Van is, meg nincs is különbség. Olyan értelemben nincs különbség, hogy az ottani embereknek a lelkivilága is ugyan így szétzilált és megtépázott, és ez nem csak a mostani gazdasági helyzetnek tudható be, hanem emberi mivoltukból adódik. Sok dolog eltereli az ő figyelmüket is. Számos erkölcsi, társadalmi, szociológiai próbatételt nekik is éppen úgy ki kell állni, mint az ittenieknek. Ilyen megközelítésben nem hiszem, hogy lehet különbséget találni. Olyan értelemben viszont igen, hogy ha van egy közösség, amely évek óta el van zárva, ott megmaradt egy sajátos kultúra, ami miatt másként élik meg a karácsonyt. Vannak olyan gyöngyszemek, olyan értékek, amelyek máshol nincsenek meg. De hiába megyünk máshova kincsvadászatra, ha nem találjuk meg a magunk kincseit. Mert nem elég, hogy megismerjük másokét, ha nem tanuljuk meg értékelni a sajátunkat is. Hiszen ha a miénket nem tudjuk értékelni, akkor másokét sem fogjuk.

Gyulasi Georgina

„A karácsony nem csak Jézus születésének az évfordulója, hanem a második eljövételének ünnepe is.”